

LBRIS

We know
books

Adrian Melicovici

Fata din spatele cortinei

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2023

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
<i>Cuvânt înainte al autorului</i>	7
Capitolul I. Oaspetele.....	9
Capitolul II. Plimbarea.....	16
Capitolul III. Un coșmar neașteptat.....	27
Capitolul IV. Trezirea.....	43
Capitolul V. Revolta.....	58
Capitolul VI. A visat că a fost visată	67
Capitolul VII. Valsul roților.....	78
Capitolul VIII. Căderea cortinei	89
Capitolul IX. Cheia rătăcită	105
Capitolul X. Aici și acolo.....	116
Capitolul XI. A treia reciprocitate	131
Capitolul XII. O fierbinte partidă de șah	150
Capitolul XIII. Așteptarea.....	172
Capitolul XIV. Răscrucea	187
Capitolul XV. „Chinuie-te, și... succes!”	205
Capitolul XVI. Când viața bate visul.....	220
Capitolul XVII. Gata cu visele	246

Capitolul I

Oaspetele

Există oare pe lume cineva care a mai avut ideea să joace șotron la vârsta trecută deja de cincizeci? Țăla eu, ăla eu, și nicio mână sus, doar subsemnatul, cu voia voastră, 'nea Grigore. Sau domnul Stoianovici, nu cel de la primărie, a, nu, măcar să fi fost eu vreun plictisit cu mutra înfiptă savant după ghișeul numărul cutare, care încă mai buchisește după scris de mână, prin dosare cu șină. Nici cum vreun domn, mai degrabă Grig, care trăiește în altă țară. O fi și asta vreo fărâmă de pricepere, să faci atâta risipă de cuvinte în nu știu câte rânduri, numai și numai ca să te prezinți, într-un mod chiar deloc interesant. Că, în România, sunt „nenea”. În străinătate sunt pur și simplu Grig, pentru cam toate vârstele. Grig, romanticul fără leac. Grig, visătorul naiv dintotdeauna și, în sfârșit, Grig fără de nicio grijă ori vreun stres cotidian, chiar dacă mai primesc și eu facturi întârziate ori, ce să vezi, niscaiva recomandate, în care suntem anunțați și eu, și soția mea, că, dacă nu, și dacă nu, până nu știu când, se întrerupe furnizarea serviciului. Ete, fleoșc! Câți n-or fi ca mine, habarniști așa de pericole existențiale? Noroc cu Șefa, care își rotește ochii a luare aminte, mă privește de după ochelari cu reproș binemeritat și, la sfârșit, ia telefonul, cardul și începe achitarea. Ce să faci cu nea Grig, *pierdutul în*

spațiu? El e cu sensibilitatea, domnule, cu invenții scriitoricesc de mândre după deseori narcisistele sale păreri și, mai nou, e și cu gândul la nepotul viitorului, care, uite, că pe astea de față, până mai ieri, nu le citise. Un nepot pe care și l-ar dori să existe. I s-a blocat fața de copil încă pentru mine, între niște mângălituri, adică ceea ce, cu oroare sau cu niskaiva curiozitate, citiți chiar în momentul ăsta. A mea a fost și mai blocată când am auzit ritm de pași eleganți, urcând spre cel mai stătut aer al casei, de la o vreme încoace. Că, dacă fata s-a dus la casa ei, doar motanul nostru mai răsfiră păr din blană pe trepte, în căutarea unui ascunziș mai răcoros. Că l-au prins și pe el căldurile astea insuportabile, antologice, enervante, sâcâitoare, cred că este cel mai fierbinte iulie de la mayași încoace.

Și, vă spuneam de pașii aceia mărunți, care atingeau treaptă după treaptă până către mansardă. Acolo avea să doarmă oaspetele casei, între pereții ăia simbolic – și fals – pirogravați, cu șipci de lemne pe margine și cu niște ferestre mici de tot. Și chitară în colț, și păpuși, și colecții de cărți, și un birou cu imprimanta rămasă de la potopul lui Noe fără cartuș. Și un pat moale, șeful scârțâielilor supreme în vremuri deloc îndepărtate și care par prea tainic apuse. Și, evident, clopotul bisericuței din colț, alarmant de insistent de aproape un secol. Așa că, pentru prima oară după multe zile, ușa care desparte etajul de mansardă a rămas deschisă. S-a întâmplat ceva. Aerul nu a mai părut deloc stătut, mai degrabă timpul părea așa. Oprit în loc, ai fi spus că admiră și el nu se știe ce ori pe cine, sau poate că timpul nostru doare să fie gazdă amabilă cu timpul musafirului. Hai, să fiu mai sincer: al musafirei, de fapt. A apărut așa, de nicăieri, cu

gând să fie simțită și prezentă oriunde, inclusiv în inimile noastre. Ați văzut vreodată *cortina* lăsată misterios în fața publicului care așteaptă nerăbdător să fie ridicată? Aici nu se afla un public, dar cortina, cu siguranță, exista aieva, măcar pentru cele ce aveau să se întâmple dincolo de ea. Scena o aștepta de mult și, când fata în verde s-a făcut văzută, am numit-o, odată pentru totdeauna, *Fata din spatele cortinei*. Așa că, lăsați-mă să rămân Grig, Grigore, nenea, cum vreți voi, numai să mă pot produce aici, în cuvinte, trăiri, sentimente și emoții.

Că vă ziceam, la început, de șotron. Jocul ăla de copii, de sari într-un picior, apoi ajungi în cerc și faci niște chestii. Eu, când aveam vreo zece ani, eram îndrăgostit lulea de o colegă de bancă. Și unica soluție să o văd era să jucăm șotron cât mai des. Iar iarna, oricât ar fi fost de grea sania, mă opinteam la concurență cu alți băieți să o trag peste omătul gros și abia așternut. Asta i-a dat nebunului de nea Grigore prin cap, când a dat cu ochii de Fata din spatele cortinei: nu să o pupe (la drept vorbind, mergea de numa'-numa'), nu să o ia în brațe, nu. Nea Grig voia să joace șotron cu fata sau să o tragă cu sania. Să îi audă curiozitatea și uimirea despre vremuri care, of și of, sunt cam duse. Să o vadă cum se răstoarnă în zăpadă, ori cum se concentrează la săriturile din conturul șotronului de pe trotuar. Dar ce să faci în timpurile de astăzi, sau în acest iulie năprasnic de cald? Poți să mimezi că e deja răcoare, sau poți simți adierea vreunui vânt în sfârșit generos. A fost suficient ca fata de după cortină să râdă, și mai liberă, și mai în fața noului, ca să visezi straturi de rouă pretutindeni în curtea micuță, sau să vezi cât de mult poate umple timpul cuiva o ființă care se

bucură din orice și cu tot dinadinsul. Domnule Grig, ai încurcat-o. Că te afli sub influența a trei alegeri: ori o vezi femeie încântătoare, ori o simți prietena de o viață, ori amândouă și deja ești praf. Alege, așadar!

Și am ales: am ales trei în unul ca nebunul, ca să nu îmi scape nimic din dorul de trăiri magice. Mă plictisiseam să uit de mine și de amintirile mele din trecut, prezent și viitor. Fata de după cortină a făcut o punte trainică între toate câte m-au năpădit, ca o poveste de vieți trăite laolaltă, într-un timp risipit în zeci de ani de viață. Ea a părut să vină din toate aceste trei timpuri și așa a început povestea celor cinci zile din săptămână, chiar dintr-o seară de marți, că nici ceasurile rele nu au mai avut curaj să se facă simțite.

După miezul nopții m-a luat somnul, timp în care, bineînțeles, am visat. Se făcea că am un nepot, curios din fire, care citește și el rătăcirile lui nenea Grigore. Eu deja scrisesem, și cu simțirile, și cu dorul, câte ceva. Băiatul citea, scărpinându-se, nedumerit, pe cap. Că scrisesem așa: „Se făcea, adică a fost adevărat, ce să mai, că o prințesă blondă, și pictată parcă de marea inspirație divină, se odihnește, sus de tot, în camera de la mansardă. Că prima oară i-am zis *Fata din Spatele Cortinei*, care mai apoi s-a transformat în *Cea din Foișorul de Foc*. De foc, pentru că arde puternic prin viața pe care o poartă în ea, și Foișor, pentru că nu există ființă mai frumoasă decât aceea care izbutește să își făurească mica ei lume. S-au retras toate dorințele și speranțele în sufletelelul acesta. Copleșește, cu mângâiere aievea, dragostea de viață pentru toți cei care țin cu adevărat la ea. Își numără clipele care vor sosi, minunate, și nu izbutește să dea de capăt împlinirii care o așteaptă. O privești, devii poet. O

ascuți, devii spectator de povești nemuritoare. Îi duci dorul, atunci ești aproape de ea. O îmbrățișezi, simți vibrația ființei nepereche. Dacă îi auzi bătăile inimii, atunci fii sigur că vei iubi muzica și mai mult.

Freamăt de ai-grijă-de-tine apare negreșit, sub fiori ascunși în strângeri de inimă. Fata din Foișorul de Fildeș se redescoperă, fericire-abundentă și surâs-încredere. Se simțea lipsa lumii de care mulți uitaseră. Și se mai simțea sosirea, dintre porțile *exit* ale aeroportului, a eleganței și bucuriei de a o revedea. Prietena din Foișor are și lacrimi. Temeri. Gânduri. Însă, dincolo de toate acestea, are lumea pe care și-a construit-o și din inima căreia emană, spre noi, cei care o iubim din tot sufletul, chemarea aceea la viață și fericire. Ca să îi înțelegem colțul de Foișor și cât de mult contează să fii dar din dar pentru semenii din jur. Nu intra peste Fata din Foișorul de Foc! Las-o, floare-n petale infinite, să înflorească-primăvară-rouă. Că e de ajuns să o cunoști, ca să îi spui neconținut: *Te mai așteptăm pe la noi!*

Dar de ce bate vântul așa straniu până sus? *Nu bate*, ne contrazice un glas la fel de ascuns. Este timpul, care s-a oprit în loc, în numele vieții! Și al Foișorului de Foc!"

Și asta a cam fost visul. Banal, patetic de romantic, poate și plin de presimțiri plecate dinăuntrul meu. Nu cred că sunt singurul caz care simte așa, nici primul, nici ultimul. Cam de când vin anii adolescenței, te cuprinde, așa, prin anotimpuri de doruri nelămurite, melancolia, apoi euforia că reușești să fii melancolic și, până la urmă, începi să cunoști stările. Tânăr, nu ai deseori controlul sentimentelor tale și nici rațiune. Îți pică cineva cu tronc și uiți de toți și de toate, maturitatea e încă departe. Dar ce te faci când rămâi

așa mai toată viața, un romantic incurabil și un visător? Asta chiar dacă ai acumulat o experiență de viață tot mai vastă. Nu, frate, eu sunt tot romantic și la cincizeci și cinci de ani, nu uit nici ce am trăit frumos în viața mea și nici clipele care mi-au dat aura celui care trăiește din plin fiecare amintire din magazia unei inimi, deseori încercate. Sunt mulțumit că bagajul numeroaselor încercări mă face mai puternic și, uite, de aia, sunt fericit că am avut un oaspete pe măsură: Fata din spatele cortinei. Fără fițe, fără obrăznicie, fără să respingă nimic din ceea ce îi oferă secunda următoare, această fată s-a întrupat, frumusețe-conștiință, și a ușurat vizibil povara dorurilor pe care încă le mai aveam de ceva sau de cineva rămas încă necunoscut până azi. Sigur, o să se întrebe careva: dar ce anume are special ființa aceasta despre care ne spui? Că, până aici, am înțeles doar că ai văzut în ea numai un oaspete, apoi că ți-a trezit iubirile dintotdeauna și că ești cam în încurcătură: adică ce este ea, iubire sau o simplă prietenă bună? Și eu o să mă scarpin pe creștetul capului, la fel ca presupusul meu nepot, care ar putea exista, răspunzând: *iubirea e iubire, prietenia e prietenie*. Așa funcționează. Iubire plus prietenie egal *talmeș-balmeș*. Așa funcționează și în cazul ăsta. Că avem o micuță enigmă: dacă era vorba de un bărbat cu un comportament la fel de frumos, ar fi fost iubirea față de aproapele tău. Însă aici vorbim de o femeie și, ce să vezi, putem discuta tot de iubirea față de aproape. Numai că Fata din spatele cortinei e mai aproape ca un aproape al meu și mai are și farmecul feminității. Este femeia care vorbește și îți povestește numai dacă o privești; și tu îi poți aminti că la poveștile ei de fată nu trebuie să renunțe nicicând; o vrei fericită și ca femeie, nu doar ca ființă; că un om

adevărat e complet cu amândouă. Pe Fata de după cortină nu trebuie să o minți, ea nu acceptă ocolișuri istovitoare. Nu îi anihilezi controlul de sine. Îi spui direct ce și cum, că așa funcționează.

Dimineața următoare, aerul proaspăt de foarte devreme a provocat chef maxim de viață. Ea a coborât ca o felină, fără să se facă simțită, direct cu ceașca de cafea în mână și, mai apoi, ne-am adunat toți trei, eu, ea, Mara, soția mea, ca o familie, să stăm la taclale lumești. Oricine poate face asta. În orice familie poate exista armonia sălășluind în speranța pentru ziua de mâine. E drept că nu prea găsești, ascunse după cortine, fete care să îți aducă revelații. Eu am fost mai norocos. Pentru că, datorită ei, am înțeles cât de mult contează o amărâtă de banalitate. Să scoți viață din viață, din orice nimic, oricât ar fi de simplu, să sorbi totul cu nesaț și să te bucuri chiar și de înghițitura asta obișnuită de cafea, să nu ai pretenții absurde și să te bucuri, râzând, chiar și când pietrele îți înțepă tălpile goale. Să alergi către tine, mereu și mereu, fără să aștepți, pentru că darul din dar va sosi negreșit în viața ta, la un moment dat, moment pe care e bine că nu îl știi dinainte. Mie mi-a făcut cadou Divinitatea câteva zile foarte simple, dar incredibil de intense.

Bun! „Și care e povestea ta?” m-ar întreba cineva. Cine a vorbit de o poveste? Eu scriu aici despre tot ce se poate afla în spatele fiecărei cortine. Trecem pe lângă colțuri nevăzute și neștiute și nu știm uneori că și din cel mai neînsemnat loc, fericirea, fie ea și relativă, are câteva surprize plăcute pentru noi. Dar să nu mai divaghez. Hai, totuși, să vă spun povestea despre și cu *Fata din spatele cortinei*.

Și nu doar despre ea.

Capitolul II

Plimbarea

Număr pașii ei sau pe ai mei? Un vultur se rotește sus de tot, deasupra codrilor: ce o fi privind? Măreția lui din înalt sau măreția stării de bine a fetei de poveste, încă necrisă bine și neîncepută? Noroc cu un țăntar riguros de obraznic, care m-a atacat ca un soldat neînvingător vreodată nici de armatele lumii, nici de ingeniozitatea savanților de peste epoci. Altfel, aș fi călcat exact în cea mai ascunsă și micuță băltoacă din seceta cruntă a verii. Așa pățești când te uiți insistent să descoperi chipuri dragi, minuțios protejate de pălăriile de soare. Doi pești aflați la întrecere pe sub apa scăzută a lacului înoată pe sub brădet și valurile mici, chiar către silueta așezată pe iarba încă verde și misterios de deasă. Un mănunchi de trestii subțiri se leagănă simultan, ca niște mâini omenești ridicate, într-un ritm lent, în cel mai încântător și totuși banal spectacol al lumii. Muntele Pian delle Femene, aflat în spate, ca un mal abrupt-străjer, își etalează cele două mii de metri altitudine, parcă tocmai pentru ca pământeanul călător și temerar să observe inegalabila Veneția, aflată la vreo optzeci de kilometri mai încolo. Că așa se întâmplă în viață când e senin în suflet și pe pământ: simți tot și vezi tot, până în străfundurile ființei tale.

Tragi aer puternic în piept și stai de vorbă, fără să știi nici tu exact cu cine:

– Tăcerile ei mi se par cuvinte anume, m-am trezit murmurând despre ea.

– Dar nu am spus nimic.

– Ah, m-ai auzit?

– De ce n-aș auzi ceea ce înțeleg?

– Și ce înțelegi?

– Tot ce nu ai spus încă.

O fi și telepatia vreo minune de ghicitoare intuitivă, dar nici așa, să pari transparent ca foile simpatice de hârtie aparent nescrisă.

– Hai să facem cercuri cu pietricele aruncate în lac.

– Hai să speriem peștii și pe „plutitoarele” acelea drăguțe, istețule!

Am constatat că avea dreptate, chiar dacă fizic nu rostise niciun cuvânt. Când cu capul băgat la fund, când la suprafață, câteva rațe sălbatice se îndeletniceau cu propriul pescuit. Mai dinspre mijloc se auzi brusc un fâlfâit și una dintre ele se ridică repede în aer, zburând paralel cu malul și apoi tot mai sus. M-am simțit vinovatul momentului, deși îmi spunea asta doar liniștea de satisfacție pe care i-o bănuiam.

Nu, vă rog, nu întrerupeți mersul elegant al fetei cu picioarele goale! Cu sandalele într-o mână și atentă la drum, părea că apare brusc dintr-o ceață densă, ca dintr-un vis, pentru a dispărea în altul, pe măsură ce pășea de-a lungul malului. Nu, nu obligați fata de după cortină să facă spectacol pentru voi, ci numai pentru împlinirea ei, fie și în urma unei plimbări simple, sub cel mai arzător soare. Fiți, voi

înșivă, toți, actorii propriei trăiri, în toate episoadele existenței. Îndepărtați-vă de cotidianul-vacarm, fiți voi, pentru voi, din nimic și din orice! Nu mai tânjiți după locuri unde chiar nu puteți ajunge. E suficient să vă bucurați de adierea de vânt, de vreun lac mai ascuns, de un deal înzestrat cu mii de margarete sau gura-leului sau pur și simplu să descoperiți un izvor care aruncă de jur-împrejur paravan de ferigi mândre, în vreme ce printr-o șipcă de lemn se scurge apa vieții. Și acolo să fie înfiptă trainic, cu gura în jos, vreo cană de lut din care drumeții să guste comoara lichidă care iese din măruntaiele pământului. Că potecile de sub codri sunt cărările fericirii-viață, acolo unde umbra binefăcătoare te mai duce din când în când în poieni-oază de verde și sălbăticie-dor.

Din păcate, nu mă puteam încumeta să îmi duc partenera de scurtă drumeție până sus, pe Muntele Fericirii. Vechea mea mașină nu era o siguranță, iar eu nu eram un șofer pasionat, ci doar unul de ocazie, nicidecum un obișnuit al curbelor neasfaltate și abrupte. Nici pe serpentinele magnificului Passo San Boldo nu se putea urca. Tunelul de trecere spre Belluno era blocat pentru lucrări de consolidare, iar căldura din miez de zi împiedica orice ascensiune temerară la acea oră. Nu le poți avea pe toate într-o singură zi. Câtă vreme există speranța că este timp oricând și mereu, te resemnezi fără inutile păreri de rău și aștepți, fără să le mai cauți, ocaziile viitoare. Că tu și numai tu îți decizi surâsul cu tot ce ești, pentru amintiri viitoare sau trăiri prezente.

Fetei din spatele cortinei i se întrezărea bucuria-simbol înaintea frumuseților pe care le simțea din plin și pe care le vedea parcă pentru întâia oară. Știa să primească orice îi va oferi secunda următoare, se bucura continuu de câte ceva,